

عنوان مقاله:

بیابان زدایی

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی مهندسی و فن آوری اطلاعات (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

الیاس دهقان - کارشناس ارشد زمین شناسی، کارشناس فنی، واحد ارتفاعات شهرداری شیراز

علی اکبر براتی - کارشناس فنی، شهرداری منطقه تاریخی فرهنگی شیراز

رضا صفیان بلداجی - کارشناس فنی، شهرداری منطقه تاریخی فرهنگی شیراز

رضا نجات بخش - کارشناس فنی، شهرداری منطقه تاریخی فرهنگی شیراز

خلاصه مقاله:

بر طبق تعریف کنفرانس بین المللی مبارزه با بیابان زایی، پدیده بیابان زایی عبارت از تخریب اراضی در نواحی خشک، نیمه خشک، و نیمه مرطوب خشک ناشی از عوامل متعددی چون تغییرات اقلیمی و فعالیت های انسانی است. این پدیده مدتهاست که یک مشکل جدی اقتصادی، اجتماعی، و زیست محیطی در بسیاری از کشورها شناخته شده است. روش مدالوس یکی از روش های کاربردی در ارزیابی وضعیت فعلی بیابان زایی و برآورد ریسک آن است. بیابان زایی و به طور کلی گسترش مناطق بیابانی در ایران که در اثر تشدید تخریب منابع طبیعی بوجود آمده، به صورت یکی از مشکلات اساسی کشور مطرح است. اهمیت توسعه و پیشرفت بیابان هنگامی هشدار دهنده می شود که وضعیت اقلیمی را نیز در نظر بگیریم. در محافل و مجامع مختلف، ایران همواره به عنوان کشوری موفق در امر مهار بیابان زایی و تثبیت شن های روان بشمار می رود. بیابان ها، فضاهای خشکی هستند که بارندگی سالانه آنها از 250 میلیمتر کمتر است. راه مبارزه با بیابان زایی، جلوگیری از فرسایش بادی و تثبیت شن های روان در مناطق خشک و نیمه خشک برای جلوگیری از پیشروی بیابان و بیابانی شدن مراتع کشور، بخصوص در مناطق نیمه خشک و نیمه بیابانی و مستعد بیابان زایی توصیه می شود. همچنین می توان با افزایش هوموس به خاک این مناطق در جهت تقویت خاک و حفظ و تقویت پوشش گیاهی اقدام موثر انجام داد. نتیجه بهره برداری های غیر مجاز در این مناطق سوق دادن مراتع در سیر قهقهرایی خاک و عاری شدن از هر نوع پوشش گیاهی است که زمینه را برای فرسایش بادی و حرکت و پیشروی بیابانها فراهم می کند.

کلمات کلیدی:

بیابان، بیابان زایی، بیابان زدایی، روش های بیابان زدایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/631619>

